

Zalán Tibor

SZÁZ MAGÁNY-SOR 1994-BŐL

Lassan, a fejét föl sem emelve. Talán éjszaka, talán csak sötét, hosszan, lehetetlenül hosszan. Tehetetlenül hosszan, elnyúlásban. Így telt az idő, az idő valahol, *közben* lehetett, de már nem emlékezett rá, mi volt előtte, s hogy mi követte azt. A tetőablakon át csillagok, a csillagok között repülők, a repülők mögött Isten előderengése. A legnagyobb hiány mégiscsak ő, az Egyszemű lehet, de ezt elhessegette. A téglagyár mint komor, csontvázára visszafoszlott szörnyeteg, valahol ott lüktetett, a látvány mögött, ott, lüktetett és lélegzett. Egy megrúgott rög indította el a csilléket, egy megindult rög rúgta le azokat, hosszan, fémes robajlással zúdultak lefelé, ordítás, vér, por, a zuhanás - *akkor*. Töltött, a borosüveg nyaka kelletlenül koccant a pohár peremén, valószerűtlenül erős sugárban dőlt belőle a bor, *dőlt át* A bornak dőlnie kell, el kell dőlnie, mert eljön az éjfél, az éjfél a legrosszabb mind között, akkor mindennek kidől a lelke, a mindenségnek is valahová, valahová a semmibe, vagy azon is túlra, ezen nem volt mit gondolkodnia, a lelke. **Kidől mindenből a lélek végül.**

*A hangya átért az asztal túlsó sarkán
dermedt sajt darabkához. Hallgatott.*

Fülett, de nem hallotta a szél motozását a kerten, a kerten át ilyenkor kell eljőnnie, nem ígérte, de el kell, hogy jöjjön. Hiába nem jött el már, évek óta *se már*. Meghalt talán. Meg is halhatott. Ha meg. Hosszú haja szétszivárgott a földben, fekszik, ahogy ott fekszik lent az agyag ölelésében, milyen béke, a hallgatás milyen álmodozó mássága. S a zenék, ahogy körülveszik, az oldalát átütő gyökerek, a mellén átbukdácsoló gyökerek Milyen zenék? Mifélék egyáltalán? Mióta él itt, s a megrúgott rögök hová? Hanyatt, a szőnyeg hideg bogai beleakadnak a bőr finom redőibe, a hajnal is hideg majd, merev és nehéz szagú, akár a bemosakodott műszerek. Ilyenkor aggódó gonddal kihegyzezi a ceruzákat, az összeset, a szoba megtelik ceruzaforgácscsal, puha, színes, meleg ceruzaforgács-reszeléssel, grafitporral, grafit-szél szítál. Azért még fülel, félretolja a reteszt. A lavór peremén vér szárad, nyúl vére, báránnyé lehet, vagy csak állaté, nehéz, fekete vér a lavór peremén. (*Laura merre mén?*) A reteszen is maradvány, velő, vér az is, vagy csak cékla megkocsonyásodott leve. A ceruzákat mind. Kinéz, feketeség gomolyog elő, szólítja, feketeség gomolyog elő. Az a nyúlós, rossz feketeség, amelyik emelkedik, eltömi a nevetés réseit. Pedig nevetni sem akart. Csak a nevét akarja kimondani, a nevét akarná, összecsomósodott, összeszáradt név, van, de már csak védekezik. Nem tudja kimondani. Van, de nincs. Van de Nink.

*A hangya emeli szép fejét. Állkapcsai
közül hosszú hajszálak, hajcsomók, a
sajt megdermedt darabkái. Emeli és
hallgat.*

Könyvekben lapozgat, találomra, utálva turkálja elő a mondatokat, meztelenek, mint amaz, mint amaz egykoron, ha elnyúlt, dobogott, hullámszórt, ha a szája elrepedt. **A dolog, ahogy mindenki tudni véli, az, ami körül a tulajdonságok összegyűltek.** A combjához ér, érinti saját testét ezáltal, réműlet fogja el, hátrál a falig. A fal hűvös, deres lehet, mert érintésére hó szitál, hó vagy hőszerű, nagyszerű a hőszerű hó, szemhéja mögött négykézlábra ereszkedik a lány, majdnem felkiált. **Multa fero, ut placem genus irritabile vatum, cum scribo et supplex populi suffragia capto.** Ufólé íze rohad a szájban, súlyos betonlapok telefon fölött, könnyű piros telefon roppant beton-szarkofág(ja) mélyén - idő. »Magának nem fáj, mondja?« **Mély álom fog el arra a gondolatra, hogy nagyon szeretem magát.** Mély álom fogja el, szemét kitarja, ömlik belé a ragyogás, nyár, déli tengerek, fekete nő ordítása szállodai lepedők fehér körvonalán, , ki körablakán a körvilágba, ömlenek belé és a kontinens véget nem találó útjai, motelszobák, szotelmohák, szatelit-homály, beleütközik a képkertben a képkeretbe, a képen Bartók Béla első vonósnégyesét a felnégyelt játssza - Be la Bar Tok. Ki la bőr tök. Mér' fájna?

A hangya friss ürülékén kuporog, szomorú fejét szimatolva tolja előre a dermedt-sajt színű éjszakába. Sír és onanizál.

Meglocsolja a virágokat. Megeteti a papagájt. Megeteti a kanárit. Megeteti a teknősbékát. Megeteti a halakat. Megeteti a macskát. Megeteti a kutyát. Megeteti a disznókat. Megeteti a patkányt. Megeteti az egeret. Megeteti a törpehörcsögöt. Megeteti a tehenet. Megeteti a lovat. Megeteti az ágaskodó vérálatot. Szuszog, horpadt oldalú bádognádör a kezében, bokáig erő fakókék köpenyébe törli moslékos másik kezét. Vagy a harmadikat. Valamelyik beleharaphatott valamelyikbe, füléből lassan és megállíthatatlanul szívárog a vér. Asztalhoz ül, az asztal fölötti lámpát halkán lengeti a huzat. Nem nyúl a kenyérhez, nem nyúl a szalonnához, nem nyúl a sajt megmaradt morzsáihoz, nem nyúl a széjjelhagyott hajszálakhoz, fejbőrdarabkához, céltalan bőrlebenyekhez. Bort ömleszt, a nyúlmaradékról lekaparja a penészt. Látja a késpenge fényes tükrében ellovagolni magát, jókedvűen ropogtatja csontokat. A fejében éppen most cserélnek helyet csikorogva a szögek. Ezzel számolnia kellett, de a kétségbeesés elkerüli. Óvatosan körüljár, számba veszi a szoba dísztelen kitüremkedéseit, nézi a foltot, amelyet valaki, talán barát, odaejtett, és mérges volt rá akkor, a nagy árnyékot vető nyitott esernyőt a zongora fölött, nézi a repedést, gonosz kalózcot vörös forradás, keresztülszeli a falat. Abba vágyik, bele a repedés melegébe, gyomrába húzott térdekkel a repedésben, kihallgatni a hangját, melyre már emlékezni sem emlékszik, mely talán elmerült valahol, kihallgatni a hangja emlékét, rávázsolni lágyan, hogy - *de, legszebb a tél.*

Finom mancsocskáját előre tartva kardjába dől a hideg hangya.